

ИЗЈАВА АВДОВИЋ НУМАНА О МАЛТРЕТИРАЊУ ОД СТРАНЕ ПОЛИЦИЈЕ

Још почетком маја 1994. године, полицајци СУП-а Нови Пазар оставили су позив код моје куће у селу по коме је требало да се јавим у СУП-у Нови Пазар. Пошто сам био на путу, јер сам аутопревозник и често обављам услуге превоза, те тако зарађујем за себе и своју породицу. Имам дав брата који већ дуже време раде у Немачкој и они су ми помогли да набавим камион да би могао да радим као аутопревозник.

Када сам дошао кући рекли су ми за позив и ја сам 12. маја 1994. године, дошао да видим због чега ме зову. Ушао сам у просторије СУП-а и у холу сам се пријавио полицајцу који је седео за једним столом, показао му позив и он ми је рекао да одем у собу број 36.

Било је 9,30 часова, ушао сам у канцеларију где су били Раде Илић и неки Герић, који је био ту само први дан саслушања.

-Добар дан. Поздравио сам их.

-Добар дан. Одговорили су и упитали зашто сам дошао.?

-Дошао сам по вашем позиву, ја сам Авдовић Нуман из Камешнице и показао позив.

-Иди тамо у хошак и стој мирно, немој да мрдаш, већ да стојиш као у војсци у ставу мирно. одбрусио ми је Илић Раде, полицајац.

Послушао сам и отишао у хошак и наравно стао мирно.

-Где ти је кућа у Камешници ? Питао ме је.

-То је прва кућа на улазу у Камешницу са десне стране, одговорио сам.

-Ти си неки опасан тип. Жене нису хтеле да приме позив бојале су се од тебе, па смо га осатвили на тарабу.

-Ја сам аутопревозник па ми понекад достављају позиве без везе а ја плаћам казне. А моја фамилија никада није имала посла са полицијом, никада нисмо имали ни прекршаје нити друге лоше односе са влашћу. Уредно извршавамо своје обавезе, на време плаћам порез а када је требало шта да се добровољно ради и ту смо увек били међу првима.

После тога настало је испитивање:

-Знамо да имаш аутоматску пушку и тражимо да нам је предаш.

-Пушку, никада нисам имао нити је имам, мени она не треба, ја сам стално на путу и превозим ствари и робу људима, сад засада ме нико не напада а кад ме почну на путу нападати ја више нећу радити тај посао.

У ставу мирно су ме држали цео дан мод 10. до 19. часова и стално побнављали, пушку да предаш нема ти друге. Око 19 часова онако уморна и гладна пустили су ме и наредили да сутра оперт дођем код њих.

Поново сам дошао.

Сутрадан се све поновило уз вербалне претње и псовке, говорећи ми да лажем, да они знају сигурно да ја имам пушку и

само чекају да ја будем паметан па да без батина то признам. Опет сам стајао у ставу мирно од 10 до 19 часова и на крају су ме пустили, уз наредбу да сутра опет дођем. Тог дана су ме испитивали шта има по селу и шта ко ради, шта прича и ко још има пушку или друго оружје. Наравно да сам ја рекао да људи у селу раде и обрађују земљу гаје стоку и обављају друге сељачке послове

-Ма, то те не питамо него ти нама да кажеш шта се прича и спрема против државе, спрема ли се устанак или нека друга побуна? Пошто сам казао да не верујем да ико у селу има и помисли о томе, а да ја иначе сам најмање у селу одкуда бих знао то?

Трећи дан опет се све поновило само што је било више псовки и пријетњи, а за сво време сам стајао као кип у ставу мирно.

Четвртог дана дошао сам у Нови Пазар са оцем који је остао у граду да посвршава неке послове а ја сам се поново пријавио Илићу. Опет сам отеран у ћошак да у ставу мирно, уз понижавања свакојаким речима ме испитују. Почео је да терети, мога брата да је добио од Алије Изетбеговића француски пиштољ, да је организовао набавку и продају оружја. Наставио да ме пита ко други има оружје и какво. Прва три дана тражили су само аутоматску пушку а четвртог су тражили било какву пушку само нек је пушка. Негде око 12 сати питао ме је за Фадила Шаћировића, сељака из села да је наводно продао 60 дугих цеви. Ја појма о ничему томе нисам имао. Увели су га у канцеларију и одмах га извео Герић да са њим прича и после пола сата се Герић вратио. Више га нисам видео.

После тога ми је пришао Илић, наднео ми се и рекао :

-Авдовићу према теби само сила мора да се примени. Ти не признајеш оно што ми добро знамо. Сад ћеш ти да видиш свога Бога.

Испружи руке, наредио ми је.

Нисам веровао да ће да ме удара. Мислио сам да ме само плаши па сам пружио руке. Ударио ме пет-шест пута пендреком, учинило ми се да ми руке отпадају. Након једно десетак минута опет ми је наредио на пружим руке и поновио је ударање исто толико пута. То се поновило пет пута. Више нисам могао рукама ништа да дохватим, Ужасан бол сам осећао обе су биле црвене и модре од удараца. Затим, ме је бодимице ударио пендреком неколико пута међу ребра тако да сам пао од бола. У то је у канцеларију ушао мој отац.

-Шта ћеш ти стари овде? Упитао га је Илић

-Ту ми је син хоћу да видим шта радите са њим и зашто га држите. Одговорио је мој отац.

-Иди код шефа он ће ти објаснити шта ти је са синим.

Отац е отишао код Владе Чорбића шефа СДБ и тамо се задржао неко време

Влада му је говорио да ја имам пушку али да нећу да је предам и још теретио мога брата да је продавао оружје и тако даље. Поновио је да је мој брат добио од Алије Изетбеговића, пиштољ. Међутим тај пиштољ је био регистрован са уредном дозволом набављен много раније него што се за Алију и знало.

После разговора са оцем дошао је Владо Чорбић и почео са мном разговор.

- Пушиш ли ?

- Пушим, али он није имао цигарета па сам ја узео моје из сакоа запалио.

-Можемо ли ја и ти да разговарамо као људи?

-Ја са сваким разговарам као са човеком, људски и поштено, а ови овде полицајци су ме пребили. Видиш ли какве су ми руке и показао ми руке а и ударали су ме по кичми. Јели то људски?

-То нису смели да чине, рекао је, али си ти кукавица, што не преаш пушку и да се курталишеш. Знамо ми да је Сулејман Угљанин наоружао 70.000 Муслимана па је побегао и оставио људе да ми од њих одузимамо оружје, али је за њим потерница и он ће бити ухапшен. Ја сам му одговорио да ја са тим немам никакве везе и да за то ништа не знам, а ако је то Угљанин урадио како је то могао пред њиховим очима да ради и зашто га нису ухапсили него пустили да побегне. Ја никаквог оружја немам, ни пушке ни пиштоља.

-Пушку да донесеш за петнаест дана, да је нађеш, да је купиш, да је родиш али да нам је донесеш у року од 15 дана.

-Имате ли Ви да ми је продате, ако имате ја ћу ево сад да вам је платим и предам.

-Ја немам али има ко продаје па је купи.

-Онда боље је да ме сада ухапсите и држите у затвору ја вам пушку не могу донијети јер је немам а и не могу да је купим јер не знам код кога. Ако ми Ви кажете код кога ја ћу вас послушати.

-Пушку да ми створиш или ти нема друге. Иди и за 15 дана да дођеш са пушком, иди разумеш ли? После дужег објашњавања отерао ме из канцларије и наредио да за 15 дана дођем са пушком.

Отишао сам али нисам могао да возим кола јер су ми руке биле отекле и болеле су ме страшно већ ме повео Абит Пепић. После тога сам 15 дана стављао живо месо на руке и свежу кожу на кичму док ме бар мало нису прошли болови. Од кичме и дан данас имам последице а руке ме при свакој промени времена ужасно боле и отијецају.

Након 15 дана сам поново отишао код Владе Чорбића. Био је петак. Кад сам ушао разговарали смо.

-Седи, хоћеш ли нешто да попијеш?

-Нећу, хвала.

-Јеси ли донио пушку? Ја сам вам све казао и да немам пушку и да је нећу донијети.

-Сутра вам је Бајрам, јеси ли купио курбана?

-Јесам, купио два курбана-овна.

-Где си их купио?

-У Ивањици.

-Шта је ово овде, која је ово земља?

-Ово је држава Србија, а овај крај, од када знам за себе зовемо Санцак.

-Нема више Санцак, ово је Рашка област, није више ово турско.

-Ви га зовите како год хоћете, а ми га увијек зовемо Санцак и тако ћемо и даље.

-Јеси ли верник?

-Јесам.

-Идеш ли у џамију и шта прича хоџа у џамији?

-Да треба да будемо поштени, да верујемо у Бога, да поштујемо родитеље и старије људе, да поштујемо власт , јер је и она од Бога, да помажемо сиротињу, да ником зло не урадимо, да постимо рамазан, клањамо намаз, дијелимо зекат, ако имамо могућности идемо на хаџ и тако те верске ствари.

-Слушај Авдовићу, немам те у евиденцији да си набавио пушку, али ако ми ко дојави да си ме преварио, да си имао пушку, пребићу те да никад више не ваљаш ни ни Богу ни људима, а сад иди кући.

Од тада више нисам ишао у СУП нити су ме више позивали. Али сматрам да су ме четири дана, без икаквог основа, малтретирали, понижавали на разне начине и тукли, осећао сам се као да нисам човек нити су се они понашали као према људском бићу. Због свега тога сматрам да су према мени прекршили уставне и законске одредбе које не дозвољавају овакве поступке, поред физиког бола који су ми нанели, осетио сам се пониженим и увређеним, имао сам физичке и психичке трауме, а месецима сам се будио од страха да нисам опет приведен у полицију. Зато сматрам, да су полицајци Илић и Герић учинили кривично дело изнуђивање исказа што је кажњиво по закону.

Тачност ових мојих навода могу потврдити следећи сведоци: Авдовић Хусо из села Камечнице, општина Сјеница, Пепић Абит из Новог Пазара, улица Сопоћанска број 7, Шаћировић Фадил село Камешница опш. Сјеница и Авдовић Хазир из села Камешнице, опш. Сјеница.

Нови Пазар

20. мај 2003. године

Изјаву дао

Авдовић Нуман

Авдовић Нуман